

CONTRA LA PRECARIETAT DEL LLEURE: **INTERNALITZACIÓ I MUNICIPALITZACIÓ!**

La precarietat laboral travessa a tot el sector del lleure, format per dues grans realitats: el vessant sociocultural (centres cívics, ludoteques, museus, casals gent gran i infantils); i l'educatiu (casals, menjadors, extraescolars, auxiliars d'educació especial). Per fer-hi front amb garanties cal organitzar-nos i lluitar per la millora del conveni i per l'equiparació de taules salarials amb l'administració i l'educació públiques. Una lluita creuada per un horitzó que recorre a tots els sectors del lleure: la internalització dels serveis i la municipalització de les empreses.

Qui és l'externalització?

Des dels governs de Felipe González (PSOE) es van anar imposant diverses reformes laborals que comptaven amb la signatura de les direccions de CCOO i UGT. Aquestes van inaugurar les ETT (Empreses de Treball Temporal), els contractes precaris, les subcontractacions i tota la configuració del model laboral espanyol de precarietat. La reforma laboral del 2012 del PP va aprofundir i va consolidar el model de la subcontractació sense límit, determinat per la contractació a través d'empreses multiservei (EMS) i outsourcing. Un sistema que es va estendre com un virus als centres de treballs públics i no públics. Tot beneficiant-se d'un gran buit legal amb relació a la seva activitat, donant via lliure a salaris basats en l'SMI (Sou Mínim Interprofessional), per fora dels convenis sectorials i molt més baixos amb relació als quals es podrien percebre en contractes públics i plantilla fixa.

Aquest model laboral del capitalisme a l'Estat va imposar l'externalització, fins i tot la privatització, de treballs essencials com el lleure i la cultura. Per tant, aquest sector està travessat per aquest model de contractació, causa fonamental de la precarietat que patim les treballadores i treballadors.

Quines són les nostres problemàtiques comunes al conjunt del sector del Lleure?

La precarietat que patim el tant el sector sociocultural com l'educatiu, es manifesta en les següents condicions:

- Treballem sota una doble o triple patronal. A l'educació: empresa, direcció de l'escola i moltes vegades l'AMPA. A l'àmbit sociocultural: empresa i administració. Això suposa múltiples assetjaments laborals, sobrecàrrega de feina i ordres creuades, entre altres.
- Contractes precaris i poc estables: obra i servei, temporals i de jornada parcial, subrogacions encadenades...
- Sots de pobresa i desiguals respecte a les plantilles públiques.
- Convenis per fora del Lleure: càtering, hostaleria, neteja o col·lectivitats que no tenen res a veure amb la nostra activitat.
- Abandonament absolut de part de les institucions públiques: Departament d'Educació, Generalitat, Ajuntaments i altres institucions públiques. De fet, són els responsables polítics directes de la situació de precarietat del sector, així com altres sectors essencials com de neteja, serveis d'atenció domiciliària, tercer sector social, etc.

L'externalització a l'educació. El lleure també és educació! Sense nosaltres no funciona cap escola!

A l'educació el sector del lleure no és un col·lectiu minoritari. Entre monitores de menjadors i pati, vetlladores i extraescolars representem entre el 40% i el 50% de les plantilles dels centres educatius. Som les "precàries de l'educació" perquè estem contractades per les EMS. Encara que duguem a terme activitats de caràcter permanent com a educadores, però sota contractes amb empreses externalitzades de servei d'àpats, hostaleria o col·lectivitats restem temporals durant dècades. Empreses com Aramark o Endemar, Paideia, Diverjoc, Cuina justa o la Pere Tarrés, entre altres, són les que ofereixen serveis d'educació extraescolar però també de servei d'àpats i cuina. Obtenen alts guanys dels centres públics no només a costa de baixos salaris, sinó també donant mal servei (poc material, menjar de baixa qualitat, etc.).

Davant d'això, les nostres reivindicacions específiques són:

- Cridem que som part necessària del personal educatiu i així ens han de considerar: part i visibles dins de la comunitat educativa.
- Per iguals condicions i contractes en les mateixes condicions que qualsevol professor o professora.
- Per la internalització a l'educació pública. Denunciem els interessos milionaris de les grans empreses privades que fan el seu negoci a costa de la precarietat de les treballadores.

- Per a això és necessari que es rescindeixin els contractes que s'han signat des de les direccions al costat de les AFA (Associacions de Famílies d'Alumnes) amb les empreses privades de menjador, de suport o extraescolars. I així es reverteixin les privatitzacions perquè els diners de les famílies que paguen els menjars diaris dels menjadors, les cures i les extraescolars es destini al sistema públic.
- Només així es podran revertir les condicions d'extrema precarietat de les persones treballadores.

L'externalització al sector sociocultural. Fer feina del funcionariat a preu precari. Sense nosaltres no funcionen els espais municipals!

El lleure d'equipaments, els serveis educatius dels museus, la Intervenció Sociocultural i l'Atenció a la infància, és el rostre de l'Ajuntament, però sense cap condició laboral que ho reflecteixi. De la mateixa manera i com una cadena que no acaba es precaritzava altres sectors d'artistes i talleristes. Ens estem referint a un gruix molt gran de treballadores explotades que programen activitats en centres cívics, que apropen els continguts dels museus a la ciutadania, que fan programacions anuals per fomentar l'autonomia de la infància en casals i ludoteques. Un autèntic motor que garanteix la transmissió i el foment de la cultura. El gran valor social de l'educació integral vulnerada pels contractes temporals i avalada per les institucions públiques.

En aquest sentit, una de les problemàtiques que patim és que els concursos, promouen la competència entre el sector així com la precarització, la temporalitat (ja que es fan cada 2 o 4 anys) i l'arbitrarietat (idiomes, titulacions universitàries, condicions laborals, etc.). A més, no tothom pertany al conveni del lleure, sinó que ens adscriuen a altres convenis fins i tot més precaris i no sempre es compleixen.

Som equips de treball que treballem colze a colze amb els funcionaris però en condicions laborals molt més precàries, amb una forta sobrecàrrega d'exigència de feina a totes les categories laborals, retroalimentada pels concursos.

Per tal de revertir-ho, les nostres reivindicacions específiques són:

- A igual treball, igual sou. Equiparació salarial amb l'administració pública dins el sector.
- I com, sobretot a la ciutat de Barcelona, tot aquest sector està totalment externalitzat, la municipalització és la solució per posar fi a una precarietat que no només existeix en l'àmbit salarial, sinó també en la resta de condicions (horaris, temporalitat, entre altres).

Per tot això lluitem pels drets laborals bàsics amb l'horitzó que la solució de fons, és la internalització i la municipalització!

Ara toca replantejar-se la internalització i la municipalització dels serveis en tots els sectors del lleure més que mai, ja que evitaríem el benefici que se'n va a mans privades, i seria molt més barat per a les famílies i les persones usuàries, ja que n'eliminaríem aquests intermediaris. Durant la pandèmia estem veient com només se socialitzen les pèrdues amb ERO's i EROTO's i subvencions que no reverteixen en els llocs de treball. Cal plantejar la internalització per la millora de la qualitat del servei i revertir les externalitzacions per millorar les condicions de treball de les treballadores. Encara és més imprescindible que es faci aquesta internalització als centres públics. Cal trencar aquesta lògica privatitzadora de la qual les institucions públiques -Generalitat, Ajuntament, Govern central i autonòmic- en són part.

Defensar la nostra feina com si fos l'última: Organitzem-nos! Per un sindicalisme combatiu!

Les pràctiques antisindicals de les empreses són el pa de cada dia amb l'objectiu d'ofegar tota resistència a les dures condicions imposades. És necessari lluitar pels nostres drets laborals, conèixer els nostres drets fonamentals i organitzar-nos per defensar-los i anar més enllà d'aquests. Moltes d'aquestes feines són considerades voluntàries, però: fer activitats de lleure, cultura i educació és una feina!

També ens les mostren com a "transitòries" per moltes persones treballadores del món educatiu. I per tot això, de vegades sembla que no cal lluitar per millorar les condicions precàries, però hem de defensar la nostra feina com si fos l'última! Perquè hem de posar fi a la precarietat laboral, la subcontractació i les externalitzacions en tots els sectors laborals, perquè no avanci la privatització i la mercantilització en cap servei públic més.

Necessàries però precaritzades!

Internalització i municipalització ja! El lleure no és un negoci!

Sense nosaltres, casals, escoles, centres cívics... no funcionen!

CGT LLEURE

CGT LLEURE

Necessàries però precaritzades!

INTERNALITZACIÓ I MUNICIPALITZACIÓ *Ja!*

El lleure no és un negoci

